

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 331/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Pochom, Hviezdoslavova 3, Bardejov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 76/07 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Pochom, Hviezdoslavova 3, Bardejov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 76/07 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom konania o zaplatenie 2 585,42 € z titulu neoprávneného odberu plynu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 5 C 76/2007 v procesnom postavení žalovaného. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 76/07 z 20. novembra 2012 zaviazal sťažovateľa na zaplatenie žalovanej sumy a dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 5 C 76/07 z 20. novembra 2012 protinávrh sťažovateľa zamietol. Proti označenému rozsudku i dopĺňaciemu rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013 potvrdil dopĺňací rozsudok okresného súdu a rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 76/07 z 20. novembra 2012 v časti, v ktorej uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 850 €, a vo zvyšnej vyhovujúcej časti rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom zmenil tak, že žalobu zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že *„... podal podnet na Generálnu prokuratúru SR na mimoriadne dovolanie v zmysle ustanovenia § 243e a ustanovenia § 243g O. s. p.*

Vzhľadom na to, že môj podnet bol neúplný, bola predĺžená lehota na vybavenie podnetu... a tak dňa 7. 3. 2014 som na Okresnej prokuratúre v Bardejove doplnil svoj podnet adresovaný zo dňa 17. 12. 2013...

Dňa 21. 5. 2014 Krajská prokuratúra v Prešove môj podnet, ktorý som doplnil o 5 bodov, vôbec neodôvodnila a v mene Generálnej prokuratúry SR nezistila zákonný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania Generálnou prokuratúrou SR a môj podnet odložila.

Dňa 29. 5. 2014 som vzniesol námietku proti odloženiu môjho doplneného podnetu, kde Krajská prokuratúra v Prešove v zmysle ustanovenia §32 ods. 3 zákona č.153/2001 Z. z., môj doplnený podnet na Generálnu prokuratúru SR prehodnotila ako opakovaný podnet, ale dňa 2. 6. 2014 postúpila môj doplnený podnet na ďalšie konanie na Generálnu prokuratúru SR...

Generálna prokuratúra SR znovu nepreskúmala môj doplnený podnet o 5 bodov a môj podnet prehodnotila ako opakovaný podnet a odložila ho bez prijatia opatrení prokuratúra s poukázaním na vybavenie zo strany Krajskej prokuratúry v Prešove...

Z týchto uvedených skutočností, pretože mi bolo bránené moje základné ľudské právo domáhať sa na súde svojho práva v zmysle čl.46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podal som sťažnosť priamo generálnemu prokurátorovi JUDr. Jaromírovi Čížnárovi... Keď som nedostal dlhšiu dobu odpoveď, či moja sťažnosť bola doručená generálnemu prokurátorovi JUDr. Jaromírovi Čížnárovi a či sa s mojím doplneným podnetom vo veci koná znovu, požiadal som o podanie informácií dňa 20. 10. 2014 a dňa 8. 12. 2014... Keď som podal žiadosť dňa 8. 12. 2014 priamo generálnemu prokurátorovi do vlastných rúk a priamo na jeho meno, dňa 22. 12. 2014 som dostal z Generálnej prokuratúry SR oznámenie, kde bolo uvedené, že moja sťažnosť hoci bola označená ako sťažnosť v zmysle citovaných ustanovení zákona o prokuratúre, bola posúdená ako ďalší opakovaný podnet, v poradí už tretí podnet vo veci, a týmto Generálna prokuratúra SR považuje môj doplnený podnet, na základe ktorého som sa sťažoval dňa 28. 10. 2014 za vybavený.“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukazuje na skutočnosť, že 22. decembra 2014 sa dozvedel, že jeho „podnet a sťažnosť je zmarená podľa ustanovenia §250b, teda moja dvojmesačná lehota nie je premlčaná“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Vyslovuje, že základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom OS Bardejov v konaní vedenom pod č. k. 5C 76/07 v spojení s rozsudkom KS v Prešove č. k. 14Co/21/2013, 14Co/22/2013, 14Co/113/2013 a v náväznosti na činnosť

a konanie Krajskej prokuratúry v Prešove a Generálnej prokuratúry SR v Bratislave VI/3PZ 165/14/1000-6 porušené bolo. Vyslovuje, že základné a ľudské právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v kontexte s ods. 11 č. 6 Európskeho dohovoru postupom OS v Bardejove ako aj KS v Prešove vo vyššie uvedených konaniach porušené bolo.

2) Ústavný súd prikazuje OS v Bardejove, aby konal bez zbytočných prietahov

3) Priznáva [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.500 EUR, ktoré mu je OS v Bardejove povinný vyplatiť do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4) Ukladá OS v Bardejove povinnosť uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy tohto konania za vypracovanie sťažnosti a právne zastúpenie vo výške 4.00,- EUR, ktoré mu budú vyplatené v hotovosti, alebo šekovou poukážkou do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré sú adekvátne nároku na právne zastupovanie advokátom.“

Sťažovateľ sa tiež domáha, aby „v dočasnom opatrení ÚS SR uložil porušovateľom, aby konali bez zbytočných prietahov...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že petit sťažnosti nezodpovedá kvalitatívnym požiadavkám, ktoré vyplývajú z ustálenej judikatúry ústavného súdu, a to napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Uplatňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, ústavný súd kvalifikoval sťažnosť sťažovateľa podľa obsahu jej odôvodnenia ako sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 76/07 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 76/07 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013 a postupom, ktorý mu predchádzal.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 76/07

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uvádza, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu,

ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Navyše, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 C 76/07 z 20. novembra 2012 a dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 5 C 76/07 z 20. novembra 2012, ktoré v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013 nadobudli právoplatnosť 14. januára 2014.

Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (22. januára 2015) už okresný súd nemohol byť porušovateľom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže vo veci už právoplatne rozhodol.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V

súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vzhľadom na zistenie, že okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní v čase doručenia sťažnosti už nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 76/07

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ svoj návrh na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní špecificky neodôvodňuje, pričom

z obsahu sťažnosti vyplýva, že ho zakladá na tých istých dôvodoch, na základe ktorých sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd konštatuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z rovnakého dôvodu o odmietnutí aj tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 ústavný súd už v časti II.1 tohto rozhodnutia uviedol, že krajský súd rozhodol o opravných prostriedkoch sťažovateľa

rozsudkom sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. januára 2014.

Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (22. januára 2015) už krajský súd nemohol byť porušovateľom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže vo veci už právoplatne rozhodol.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 21/2013, 14 Co 22/2013, 14 Co 113/2013 z 28. novembra 2013

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na skutočnosť, že 22. decembra 2014 sa dozvedel, že jeho „*podnet a sťažnosť je zmarená podľa ustanovenia § 250b, teda moja dvojmesačná lehota nie je premlčaná*“.

Z citovaného vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, zastáva názor, že lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu začala plynúť dňom, keď mu bolo doručené rozhodnutie (prípís) príslušného orgánu prokuratúry o vybavení jeho opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Uvedený právny názor sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu je v zjavnom rozpore s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ktorej súčasťou je aj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (§ 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) ani prípadný opakovaný podnet nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné). Na podporu uvedeného právneho názoru ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zároveň opakovane uvádza, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. januára 2014, až 22. januára 2015, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015